

ního soudu, že požadovací nárok dle § 3 pož. zákona vyloučen není, v tomto určitém znění ukvapený a přenáhlený. Dlužno spíše především zjistiti správnost tvrzení požadovatelova. S tohoto hlediska nelze pokládati za nesprávné, že bylo zamítavé usnesení prvního soudu zrušeno a nařízeno doplnění dosavadního řízení, při němž bude ovšem nutno dbáti případných námitek zákonných zástupců vlastníka, kteří dosud slyšení nebyli.

Čís. 829.

Pro posouzení otázky, zda žaloba byla vzata zpět před počátkem prvního roku, rozhodným jest okamžik, kdy podání, obsahující zpětvzetí žaloby, došlo do podatelny soudu.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1920, R I 1151/20.)

Prohlášení žalobce, že bere žalobu zpět, došlo do podatelny procesního soudu první stolice několik minut před započatím prvního roku, k němuž žalovaný se dostavil; příslušnému kancelářskému oddělení bylo však dodáno až po předsevzetí prvního roku. Krajský soud vzal usnesením podání o zpětvzetí žaloby na vědomí a doručil je žalovanému, pozdějším usnesením pak uložil k návrhu žalovaného žalobci náhradu útrat procesních. Rekursní soud první usnesení změnil v ten rozum, že se prohlášení žalobce, že bere žalobu zpět, odmítá, druhé usnesení zrušil a uložil soudu první stolice, by, urče novou lhůtu k podání žalobní odpovědi, ve sporu dále po zákonu jednal. Důvody: Podle § 237 c. ř. s. smí žalobce bez souhlasu žalovaného upustiti od žaloby až do prvního roku a, nedostavil-li se žalovaný, i při tomto. Později a to do skončení ústního jednání smí tak učiniti pouze tehdy, vzdá-li se současně nároku žalobního. V tomto případě došlo písemné prohlášení, jímž žalobkyně brala žalobu zpět, k soudu po prvním roku. Tento okamžik je pro posuzování přípustnosti tohoto prohlášení rozhodný a nelze tu užiti ustanovení § 89 org. zák., poněvadž žalobci nebyla ani zákonem ani soudem k upuštění od žaloby lhůta dána a plyne z povahy věci, že soudce, první rok řídící, může přihlížeti jen k takovým podáním, která má při roku již po ruce. Za stavu věci, jak zde je, bylo by prohlášení strany žalující jen tehdy mělo právní význam, kdyby bylo bývalo podáno za souhlasu strany žalované, anebo kdyby se žalující strana byla žalobního nároku vzdala. Ježto však obsah příslušného podání těmto náležitostem nevyhovoval, bylo prohlášení o zpětvzetí žaloby právně bezúčinné. Poněvadž soud první stolice tak neučinil, nýbrž podání ono na vědomí vzal a odpůrci doručil, stěhuje si strana žalující právem do jeho usnesení, které je se zákonem (§ 237 c. ř. s.) v rozporu. Proto bylo usnesení to změnit, prohlášení strany žalující, jímž bere žalobu zpět, odmítnouti, a soud první stolice poukázati tak, jak se stalo. Zrušení pozdějšího usnesení je pouhým důsledkem odmítnutí prohlášení strany žalující, že bere žalobu zpět, a je tedy stížnost její i v tomto směru důvodna, — v důsledku čehož slušelo útraty spojené s podáním, jež toto usnesení vyřizovalo, ponechati jako náklady sporu vůbec a vyhraditi výrok o nich konečnému rozhodnutí.

Nejvyšší soud obnovil obě usnesení prvního soudu.

Důvody:

Správně poukázal rekursní soud k tomu, že pro posouzení otázky, zda zpětvzetí žaloby bez souhlasu žalovaného stalo se před počátkem prvního roku, tedy v čas (§ 237 c. ř. s.), rozhodným jest okamžik, kdy podání, obsahující zpětvzetí žaloby, došlo k soudu. Mylným však jest předpoklad rekursního soudu, že v tomto případě podání žalobce se zpětvzetím žaloby došlo k soudu po prvním roku. Dle zprávy soudu procesního došlo dotyčné podání jako expresní zásilka do podatelny, tedy k soudu, dne 20. října 1920 v 8 h 10 m., tudíž před počátkem prvního roku na 8 h 30 m. ustanoveného. Podání bylo označeno jako »naléhavé, k prvnímu roku dne 20. t. m.«, mělo proto dle § 72 odstavec druhý jedn. ř. i hned býti odevzdáno příslušnému kancelářskému oddělení a tímto soudci, první rok řídicímu. Že se tak nestalo, nýbrž že podání teprve v 8 h 35 m. t. j. po prvním roku došlo do kancelářského oddělení, nemění nic na tom, že byla splněna podmínka § 237 odstavec první c. ř. s., a nemůže býti na újmu právům žalovaného z tohoto ustanovení zákona plynoucím. Právně tedy soud první stolice usnesením ze dne 20. října 1920, vzav zpětvzetí žaloby na vědomí, doručil podání žalovanému a usnesením ze dne 30. října 1920 uložil žalobci k návrhu žalovaného náhradu útrat procesních, — a neprávem soud rekursní, změniv první usnesení, odmítl prohlášení žalobkyně, že bere žalobu zpět, a zrušil usnesení druhé.

Čís. 830.

Osvědčení čistě objektivního ohrožení dobytí peněžitě pohledávky nestačí k povolení prozatimního opatření. Okolnost, že odpůrce ohrožené strany jest stíhán žalobami a zdržuje se občas v cizině, není ohrožením, postačujícím, by povoleno bylo prozatimní opatření.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1920, R I 1156/20.)

Soud první stolice povolil prozatimní opatření ku zajištění peněžitě pohledávky, ježto navrhovatel osvědčil pohledávku, nebezpečí pak tím, že odpůrce byl stíhán žalobami a dlel toho času v cizině. Rekursní soud zamítl návrh na povolení prozatimního opatření. Důvody: V tomto případě jde o povolení prozatimního opatření k zajištění peněžitě pohledávání po rozumu § 379 a násl. ex. ř. I když lze mít za to, že nárok, k jehož zajištění navrhovatel domáhá se povolení prozatimního opatření, jest dostatečně osvědčen, není zde druhé, nezbytné podmínky k povolení prozatimního opatření, totiž osvědčení nebezpečí po rozumu odstavce druhého § 379 ex. ř. Prozatimní opatření k zajištění pohledávek peněžitých má za účel zabrániti tomu, aby budoucí exekuce pro pohledávky ty jednáním dlužníka nebyla zmařena nebo značně ztížena. Předpokládá tedy zákon podnikání se strany dlužníka, jež by mohlo mít v zápětí zmaření nebo ztížení dobytosti pohledávky, což třeba vždy také osvědčiti. V té příčině uvedl navrhovatel, že odpůrce odvolal akkreditivy u banky a že na něho podány byly u zemského civilního soudu v Praze 4 žaloby na celkový obnos 358.693 Kč 06 h a konečně že odpůrce opustil Prahu a je za hranicemi republiky. Pokud se týče odvolání akkre-